

bare at sige: Hvad er meningen med at holde en tænkepause og bede folk om at tænke og debattere, hvis man ikke bagefter vil høre deres mening ved en folkeafstemning? Uanset om manovre i Udenrigsministeriet mener, at overgang til flertalsafgørelser som principielt udgangspunkt ikke er suverænitetssafgivelse, så betyder den slags overgange altså, at de store lande får mere magt på bekostning af de små lande.

Jeg kan love for, at det højst vil være en ekstrem lille procentdel af den danske befolkning, der i den sammenhæng vil synes, at det ikke skulle være suverænitetssafgivelse, for det er jo suverænitetssafgivelse, sådan som alle almindelige mennesker forstår det.

I forlængelse af det, jeg har sagt her, vil jeg gerne oplæse Enhedslistens:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget pålægger regeringen at arbejde for, at folkeafstemningerne i Frankrig og Holland respekteres. Den skepsis, der viste sig i disse to lande, udtrykte en dyb kløft mellem EU's borgere og den politiske elite. Folketinget nærer dyb respekt for borgernes inddragelse i beslutninger om EU. Folketinget fastslår derfor:

- at Danmark ikke accepterer, at dele af forslaget til EU-forfatningen gennemføres i ly af tænkepausen,
- at ændringer af det nuværende traktatgrundlag ikke kan tiltrædes af Danmark uden en forudgående folkeafstemning, og
- at overførsel af retspolitik fra søjle 3 til søjle 1 er i konflikt med det danske retsforbehold og derfor vil kræve en dansk folkeafstemning.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 83).

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Da der ikke er nogen spørgsmål vil jeg sige tak til ordføreren og bede udenrigsministeren om at komme på talerstolen.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg vil godt sige tak for en god og konstruktiv debat. Det er rart, at vi vedrørende Europa har et så bredt fælles synspunkt, som tilfældet er i det danske Folketing. Det betyder så også, at Danmark kan forhandle med sikkerhed og vægt

i de forskellige europæiske organer, hvor vi skal pleje Danmarks interesser.

Jeg bemærkede indledningsvis, at fru Arnold sagde, at stemningen i slutningen af tænkepausen var, at politikerne havde holdt sig for meget tilbage. Nu er det jo så politikernes tur, og det er det, vi åbner i dag.

Her skulle vi så gøre op, hvad tænkepausen har betydet og inspireret Folketinget til, og så kommer Folketingets udvalg med en beretning, som peger frem mod topmødet, hvor statsministeren jo skal repræsentere Danmark, og hvor udenrigsministrene også vil være med.

Der skal vi se på, hvordan vi kommer videre, og der har Danmark placeret de ting, som Odensehøringen konkluderede, stærkt på den europæiske dagsorden, for det jo kom med på udenrigsministermødet i weekenden blandt de emner, som man skal se om vi kan komme videre med og kraftigere frem med under tænkepausen. For EU er ikke gået i stå på grund af tænkepausen, men skal træffe en række beslutninger. Der er de danske temaer kommet meget højt op på listen, som jeg håber på at se forslag til under topmødet.

Jeg er meget enig med hr. Svend Auken i, at vi skal have styrket EU på f.eks. det udenrigspolitiske område. Vi gør faktisk også, hvad vi kan. Det normale er jo faktisk, at vi i EU er enige på det udenrigspolitiske område og arbejder på at blive enige. Så med hensyn til dette med flertalsafstemninger og konsensus osv. arbejdes der i virkeligheden hen imod enighed.

Det er også tilfældet i FN, kan jeg oplyse. Der sidder vi jo i Sikkerhedsrådet, og der er det sådan, at selv om vi kun er få, der sidder i Sikkerhedsrådet, holder vi faktisk hele tiden ugentlige møder med alle EU-landene for at samstemme de europæiske positioner og inspirere hinanden i forbindelse med Sikkerhedsrådsarbejdet. Det er jo så der, hvor vi overtager formandskabet her i juni, og der står vi så i spidsen for koordinationen i EU, og den vil vi selvfølgelig fastholde.

Kl. 17.15

Jeg er også helt enig i, at vi skal have udbygget nogle udenrigspolitiske strategier. Fru Anne Grete Holmsgaard har nævnt nogle områder, f.eks. naboområdet. Det var jo et område, som vi under vores formandskab satte på dagsordenen i EU, stærkt støttet, vil jeg sige, af Sverige og England på det tidspunkt i efteråret 2002. Det er meget vigtigt, når vi nu har et EU med nye naboer, at vi så også sørger for, at disse naboer får